

men reelt det samme som efter den almindelige regel.

Karakteren af de indgreb, der skal gøres for at tilvejebringe en DNA-profil, kunne på den baggrund tale for, at man ved en opgivelse af indikationskravet ved DNA-registrering fastsatte et kriminalitetskrav, der var skærpet i forhold til lovens almindelige regel om legemsundersøgelse i retsplejelovens § 792 a, stk. 2.

Strafferetsplejeudvalget finder imidlertid, at parallelitetssynspunktet kan begrunde, at kriminalitetskravet ved DNA-registrering bliver det samme som ved fingeraftryk. Der vil således efter udvalgets opfattelse med et krav om en strafferamme på fængsel i 1 år og 6 måneder være tale om lovovertrædelser af en sådan art og gennemsnitlig grovhed, at det må anses for rimeligt, at sigtedes DNA-profil udtages og opbevares i registret, jf. om fingeraftryk betænkning nr. 1104/1987, side 54. Hertil kommer, at kriminalitetskravet efter den gældende, almindelige regel for udtagelse af de relevante prøver ligger på dette niveau, jf. retsplejelovens § 792 a, stk. 2.

Strafferetsplejeudvalget kan endvidere tiltræde, at der ikke skal gælde noget indikationskrav for udtagelse af prøve med henblik på senere DNA-identifikation og dermed registrering. Dette må anses for et bærende element i den tilstræbte nyordning med en bredere anvendelse af DNA-registret, svarende til Fingeraftryksregistret. Lempelsen af kriminalitetskravet i forhold til den gældende lov om DNA-registret muliggør sammen med opgivelsen af indikationskravet en væsentlig udvidelse i anvendelsesområdet for DNA-registret.

Med hensyn til mistankekravet kan der rejses spørgsmål ved, om kravet om begrundet mistanke i lyset af indgrebets karakter af legemsundersøgelse bør opretholdes.

For en opretholdelse af kravet om begrundet mistanke taler, at den gældende regel om fingeraftryk - som anført ovenfor - ikke med hensyn til mistankekravet er udtryk for nogen lempelse i forhold til den almindelige regel. Indgreb i form af spyt- og blodprøve har karakter af legemsundersøgelse. Når man har opretholdt det almindelige mistankekrav ved fingeraftryk, bør man også opretholde det almindelige mistankekrav ved spyt- og blodprøve. Formålet med indgrebet ændrer ikke indgrebets karakter. Når politiet vil overskride den grænse, der i lovgivningen er trukket mellem legemsbesigtigelse og legems-

undersøgelse, og dermed "trænge ind i legemet", forekommer det rimeligt at kræve et sikrere grundlag herfor end for optagelse af fingeraftryk. At mistankekravet kan få reel betydning, fremgår af kendelsen i U97.972V, der er omtalt i bemærkningerne til lovforslaget bag DNA-registerloven (FT 1999-2000, Till. A, sp. 3054). I den gældende særlige regel i retsplejelovens § 792 b, stk. 2, om blodprøver i sager om overtrædelser, i hvis indhold indtagelse af spiritus og euforiserende stoffer er et led, har man også lempet med hensyn til kriminalitetskravet, men opretholdt kravet om begrundet mistanke.

Hertil kommer, at man med et lempeligere mistankekrav ved særreglen om udtagelse af prøver med henblik på senere identifikation - end ved den almindelige regel om udtagelse af prøver med henblik på konkret efterforskning - i princippet kunne komme i den situation, at man kan udtage en prøve og optage resultatet i registret uden at kunne anvende dette i den konkrete efterforskning, selvom der var behov herfor.

For at lempe mistankekravet til mistanke med rimelig grund taler, at der herved skabes fuld parallelitet mellem reglerne om fingeraftryk og prøver til DNA-analyse. Herved opnås, at DNA-teknikken kan tages i anvendelse i kriminalitetsbekæmpelsen i samme skala som fingeraftryk.

Dette skal ses i sammenhæng med, at udtagelse af spytprøve - som i lovudkastet forudsættes at blive den altovervejende fremgangsmåde - må anses for et indgreb af tilsvarende svag intensitet som et fingeraftryk. Som bemærket i afsnit 1, ad a), vil udtagelse af spytprøve næppe blive oplevet som væsentligt mere belastende af den pågældende end optagelse af fingeraftryk. Indgrebets intensitet taler således ikke i sig selv for, at der skal fastsættes et strengere mistankekrav ved udtagelse af spytprøve end ved optagelse af fingeraftryk. For så vidt angår udtagelse af blodprøve forudsættes det i lovudkastet, at blodprøve alene anvendes, hvor det enten ikke er muligt at udtage en spytprøve med tilstrækkeligt DNA-materiale, eller hvor den pågældende yder fysisk modstand mod gennemførelse af en spytprøve. Når blodprøve forbeholdes til disse tilfælde, vil det være uhensigtsmæssigt at fastsætte differentierede mistankekrav ved udtagelse af henholdsvis spytprøve og blodprøve med henblik på senere identifikation. Hertil kommer, at også en blodprøve, der jo udtages af en læge, må betegnes som en af de mildeste former for legemsun-